THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

NOVA KUĆA

THE FAMILY · 10

Čim su se vjenčali, odlučili su živjeti u Cosenzi.

Ondje je moj otac službeno imao sjedište i Gillette je onamo slao svu poslovnu korespondenciju i materijale.

Moja majka očekivala je prvo dijete.

U šezdesetima nitko nije unaprijed znao spol djeteta.

Dostupne pretrage bile su invazivne i rizične, i nitko se nije htio kockati s djetetom koje se još nije ni rodilo.

Ahahahah.

Stigao je Božić 1963.

Gillette je odobrio premještaj mojega oca u Reggio Calabriju.

Moja majka bila je sretna.

Njezino će se dijete roditi u mjestu koje je najbolje poznavala.

U njezinu gradu.

Hodnicima kuće neprestano je kružila jedna šala:

„Kakva bi to tragedija bila kad bi pogledali osobnu iskaznicu mojega djeteta i otkrili da je rođeno u Cosenzi. Što bi rekla moja rodbina?”

Ahahahah.

Našli su stan samo dvjesto metara od kuće mojih djeda i bake.

Očekivalo se, samo po sebi, da će moja majka, kojoj je bilo tek sedamnaest godina, imati obiteljsku podršku u blizini.

Možda bi netko mogao pomoći s djetetom kad zatreba.

Ali život je odlučio igrati drukčiju igru.

Odnos između majke i kćeri već je bio narušen.

Njezin je otac vjerovao da se odgoj može riješiti batinama.

To nikad nije uspjelo.

Ni jednom.

Čak i kad je moja majka poslije pokušala primijeniti istu metodu na vlastitu djecu, rezultat je bio isti.

Neuspjeh.

Mlada.

Lijepa.

Upadljiva.

I pravi vrag.

Znala je smisliti sto zamisli prije doručka i provesti još sto prije večere.

Ali bila je moja majka.

Teresa, moja sestra, rodila se u siječnju 1964.

Djevojčica.

Nitko od rodbine nije pohitao u posjet.

Većina je došla tjednima poslije.

Gotovo kao da je bio sprovod.

Takva je bila kultura jednoga južnotalijanskog grada u kojem se vjerovalo da su pravo bogatstvo društva muškarci.

Muškog spola.

Istom tom društvu trebat će još šezdeset godina da otkrije da stvarnost funkcionira drukčije.

Možda je moja književnost otvorila tu temu.

Razumjeti je – to je nešto drugo.

E pa, trinaest mjeseci poslije stigao sam ja.

Veljača 1965.

I odjednom su se pojavila Tri kralja iz Cosenze i iz svih okolnih sela.

Slavlje.

Stigao je muški nasljednik.

Loza će se nastaviti.

Moj je otac bio energičan čovjek.

U idućih osam godina lako se moglo pojaviti još desetero djece.

Umjesto toga, bili su pobačaji, jedan za drugim.

Moj otac nije volio kondome jer je tvrdio da ga izbacuju iz ravnoteže.

Moja majka radije se služila drugom metodom.

Služila se kreditnom karticom.

Liječnik je rješavao problem.

Jednoga je poslijepodneva moja majka otišla k frizerki.

Kao što se na takvim mjestima uvijek događa, izmjenjivale su se povjerljive priče.

Netko je spomenuo da se sin gazdarice sprema oženiti i da traže novog stanara koji će nas zamijeniti.

Moja je majka bila vrlo dobra u matematici.

Došla je kući, pozvala mojega oca i postavila mu jednostavnu jednadžbu.

„U roku od sedam dana kupi novu kuću. Selimo se."

Moj je otac zarađivao samo 750.000 lira mjesečno.

Ali moja je majka imala trgovinu galanterije i odjeće.

Jedan telefonski poziv mojemu djedu po ocu i novac se odjednom stvorio.

Posrednik za nekretnine pokazao je mojemu ocu sirov, nedovršen stan.

Vlasnici su tražili sedam milijuna lira.

Na računu mojega oca bilo je točno sedam milijuna lira.

Ni lire više.

Ni lire manje.

Kupio ga je.

Stan je imao unutarnje zidove.

Ništa drugo.

Nikakvu dovršenu konstrukciju.

Nikakve prave instalacije.

Moja ga je majka htjela ubiti.

„Gdje bismo, dovraga, trebali spavati bez vrata, prozora i kupaonice?”

Moj se otac nasmijao.

„Ja sam Frega.”

„Do svibnja 1973. živjet ćemo u novoj kući.”

U ožujku 1973. stiglo je još dvoje Frega.

Blizanci.

Godinama poslije moj bi otac govorio:

„Ali ja sam izašao na vrijeme. Kako su, dovraga, ušli?”

A ja sam uvijek davao isti odgovor dok su se svi smijali.

„Problem nikad nije ući, tata. To je lako.”

„Problem je izaći na vrijeme.”

„Možda nisi usklađen.”

„Tvoj sat Bulova kasni nekoliko sekundi.”

Ahahahah.

Nikad nije posudio od banke.

Nikakva hipoteka.

Nikakvi zajmovi.

Prijatelji i ljudi koji su ga poznavali davali su mu na kredit.

I nikad nije prekršio zadanu riječ.

Uselili smo se 30. svibnja 1973.

Većinu selidbe obavili smo samo moj otac i ja.

Nakon dva dana nošenja namještaja, imao sam osam godina i sâm sam izvukao perilicu rublja uz tri kata i unio je u stan.

Napokon smo bili u svojem domu.

Nitko nas više nikad neće izbaciti.

Barem je tako glasila teorija.

Godinama poslije moji su roditelji umrli i jedan se od moje braće uspio domoći svega.

Ali to je druga priča.

Bok, tata.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️